

nisteren sagde det forleden Dag, idet han antydede Tanken om, at de selvstændige Fiskere ved en Slags Andelsvirksomhed kunde tage denne nye Form for Fiskeriet op. Ja, den ærede Minister for offentlige Arbejder vilde endda stærkt antyde, at der ikke kunde være synderlig Tale om Aktiekapitalers Interesser, idet han netop vilde fremhæve, at Privatkapitalen havde gjort forskellige sørgelige Erfaringer paa dette Omraade og ikke vilde være saa ganske let at faa fat i. Nu forekommer det mig, at netop dette sidste ligesom tager Bunden bort fra hele Betragtningen, for hvis Privatkapitalen skulde være ængstelig, hvorfor skulde saa Fiskerne engagere sig i saadanne Foretagender med deres smaa Kapitaler? Trawlfiskeriet som Udtryk for et Interessentfællesskab mellem Fiskerne er ikke det samme som den Slaaen sig sammen i smaa Baadelag, vi særdeles vel kender i Øjeblikket, hvor Fiskere slaar sig sammen i saadanne Smaalag om deres Kuttere, forsynede med en Motor eller sligt. Derfra og til at slutte sig sammen om Foretagender, som giver vort Fiskeri en hel anden Karakter, end det har nu, er der et uhyre Spring.

Sagen forholder sig simpelthen saaledes, at det at tage fat paa Trawlfiskeri med et enkelt eller to Skibe, er en uhyre bekostelig Ting, fordi Risikoen er saa uhyre stor, man taber alt, hvis et enkelt Skib gaar tabt. Trawlfiskeriet hviler kun sikkert, naar det drives af Selskaber med mange Skibe og altsaa med de store Kapitaler bag sig saaledes, som jeg udviklede. Der er ingen Mulighed for et Trawlfiskeri uden ved Hjælp af de store Aktieinteresser. Ministeren har imidlertid erklæret, at hverken havde de hans Sympati, ej heller var der synderlig Mulighed for saadanne Selskabers Udvikling herhjemme. Men hvad bliver der saa tilbage af det hele? Der bliver altsaa ingen ny Udviklingslinie for vort Fiskeri, som skal undersøges. Der er med andre Ord ingen som helt Grund til at opsætte blot en eneste Dag at tilsikre det nuværende Fiskeri den Havn, man erklærer for nødvendig for dets Udvikling, for at overveje en saadan ny Udviklingslinie, som det paa Forhaand er saagivet, at man ikke vil ind paa.

Jeg kan i og for sig kun være glad over den stærke Harme, hvormed Ministeren tog Afstand fra alle disse Spørgsmaal om Aktiekapitaler og Bankinteresser o. s. v. Jeg er selvfølgelig noget mindre henrykt over den lidt voldsomme og, jeg synes, noget ærerørige Maade, hvorpaa han vendte

sine Angreb mod mig. Jeg har nu læst nøje igennem, hvad jeg sagde her sidst, og ikke fundet et eneste Ord, der kunde berettige Ministeren til at tale om en personlig Mistæneliggørelse, og jeg vil bede Ministeren nøje angive mig, hvad det er for Ord, som han mener giver ham Ret til en saa voldsom Retorsion som den, han tog i Gaar. Hvis han ikke kan det, behøver jeg ikke nærmere at karakterisere Udtalelserne. Særlig gælder dette den Smagfuldhed, hvormed Ministeren omtalte den Kendsgerning, at jeg i 3 Aar har staaet i det radikale Parti og for 6 Aar siden er traadt ud af dette Parti, fordi jeg ikke vilde have hverken Lod eller Del i dets Politik. Det forekommer mig noget mærkværdigt i og for sig at regne mig det til Last, at jeg skiller mig fra et Parti, for jeg ved ikke, hvordan de radikale Ministre og Ledere da skulde bedømmes. Det forekommer mig, at de alle i sin Tid har gjort det samme. Bliver det bedre, naar man gør det i Flok, end naar en Enkeltmand har Mod og Mandshjerte til at sige: Det vil jeg ikke være med til længere? Og maa jeg spørge den højtærede Minister, hvormed det er, jeg i alle disse Aar har søgt at gøre min Fortjeneste gældende, at tjene mine Sporér, at vinde Fordel ved, at jeg er gaaet fra det ene Parti til det andet. Maa jeg bede den højtærede Minister om nøje at angive, hvad det er, jeg har søgt at opnaa ved at staa inde for mine Meninger og tage de Knubs, som deraf kan følge. Hvis den højtærede Minister ikke kan gøre det, synes jeg, at den højtærede Minister skulde have sparet disse for et Medlem af Kongens Raad ikke synderlig værdige Udtalelser.

Nej, Sagen er den, at det, det drejer sig om, er den Udviklingslinie, vi her ønsker at give Fiskeriet, om vi skal bevare det nuværende Kutterfiskeri ved at give det den Havn, der er nødvendig, eller lede det ind i en anden Retning. Og jeg mener at have slaaet fast, at der ikke en Gang fra Ministeriets Side er noget Ønske om at føre Fiskeriet ind i en ny Retning, og at altsaa en Grund til at opsætte den nødvendige Støtte for Fiskeriet ikke foreligger.

Jeg omtalte ogsaa, at en saadan Vestkysthavn vilde faa stor Betydning for vort øvrige Erhvervsliv, idet der omkring en saadan Havn vilde opstaa en By, som med den Fangst, man kunde tænke sig indbragt i denne By, vilde kunne bære et meget stort Erhvervsliv. Jeg spurgte forleden